

Válka

D. RUS

HRAJU, ABYCH ŽIL. KNIHA VI

Hraju, abych žil 6 – Válka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Dmitrij Rus
Hraju, abych žil 6 – Válka
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Hraju, abych žil

Kniha VI.

Válka

Dmitrij Rus

FRAGMENT

Copyright © Dmitrij Rus 2021
Cover Art © Kadziro 2021
Translation © Václav Štefek, 2021

ISBN tištěné verze 978-80-253-5409-4 (1. vydání, 2021)
ISBN e-knihy 978-80-253-5427-8 (1. zveřejnění, 2021) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-5428-5 (1. zveřejnění, 2021) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-253-5426-1 (1. zveřejnění, 2021) (ePDF)

1. kapitola

Pospal jsem si pořádně, dvanáct hodin jako nic! Můj organismus pozorně naslouchal zárodku prorockého daru, který mu velel rychle si našetřit co nejvíc sil do zásoby.

A zařezával bych spokojeně dál, kdyby se za vetším závěsem mé pracovny nerozpoutal naschvál co nejhlasitější spor. Bojovníci řešili akutní problém, jestli mají vzbudit velitele, nebo toho nezanedbaného parlamentáře, který měl našetřít všechny zbraňové moduly sundané, prostě rovnou sejmut.

Parlamentář? Prudce jsem se posadil na posteli, potřásl hlavou a zachrptěl: „Abych tady někoho nesejmul já! Dejte sem kvas a fofrem hlášení! Někdo se nám vzdává, nebo co?“

Za půl hodiny jsem už ve společnosti většiny aktuálně bdících důstojníků stál na Stanici č. 11 a zamyšleně hleděl na Bitevního droida svírajícího koncem svého manipulačního ramene kus plastu, jehož barva se dala s přimhouřeným okem považovat za bílou.

Robot vypadal dost žalostně. Nejenže byl evidentně přepnutý do sleep módu, díky čemuž připomínal spící slepici, v jeho těle navíc zely nesčetné díry a štěrby po demontovaných modulech. Reaktorový blok byl na několika místech upilovaný a vycpaný jakýmsi hadry, aby se snížil únik tepla a ušetřilo se asi půl procenta paliva.

Kdosi z kluků se neudržel a zařehl se: „Ještě babskej šátek na hlavu a bude vypadat jako Západoevropan v zimě roku 2022, když se zavřel kohtek plynovodu z Ruska...“

Když droid zaregistroval lidský hlas, škulbl sebou. Tlumeně se rozsvítil jeden z optických senzorů a servomotory se tiše rozbzučely. Robot zamával plastem, aby upozornil na svůj status vyjednavče, načež spustil dlouhou tirádu skřípotu a pískání různé úrovně hlasitosti.

Bojovníci na sebe rozpačitě pohlédli v zoufalé naději, že se najde někdo, kdo pochopil význam jeho projevu.

„Brebentí jak předpotopní modem,“ okomentoval to jeden z válečníků ze staré školy.

Udělal jsem krok vpřed a zavrtěl hlavou: „Nerozumíme. Můžeš nám to nějak zagestikulovat?“

Droid pomalu, tak aby nedělal žádné zbytečné pohyby, ukázal svou tříprstou rukou na obnažený úsek manovodu a cosi vyčítavě zacvrkotal.

„No jasně! Je nakrknutej, že jim někdo utáhnul kohoutek!“

Přikývl jsem – to bych pochopil i bez tlumočníka.

Robot zatím vsunul manipulační rameno kamsi do svých útrob, čímž uvedl do střežu mou ochranu. Děvčata synchronizovaně vykročila vpřed, zahradila cestu možnému útoku a připravila mě o výhled.

Droid cosi kvákl a vytáhl nám dobře známý akumulátorový modul. Velký byl asi jako pěst a vážil dobrých pět kilo – solidní věčička z těžkých prvků ze spodního řádku Mendělejevovy tabulky.

Bitevníkův záložní reaktor se rozhvízdal a ze všech sil se snažil vykompenzovat vypnutí hlavního napájecího zdroje. Droid se naklonil dopředu a rozhořčeně zatřásl modulem s téměř pohaslou kontrolkou stavu nabití.

Ve tvářích uchořezek, které přede mnou vytvořily živou stěnu, se nepohnul ani sval.

Obrátil jsem se ke svému doprovodu: „Můžeme mu nabít baterky?“

„A to jako proč?“ opáčil okamžitě kdosi z přítomných.

Zamračil jsem se – co to je za podvratné manýry?

Anarchistu rychle zatlačili do zadních řad a ze skupiny důstojníků vystoupil jeden z klanových crafterů.

„Žádný problém, veliteli. Mana se dá přeměnit na elektriku raz dva. Stačí jednoduše konvertor, co se dá za pět minut složit na koleně. Jednou jsme s takovým udělátkem nabili malej silovej krystal. To vám byla šlupka, že se dokonce i Chronos zavrtěl a zrychlil se čas. Když dorazila nová směna, uběhly u nás sotva dvě minuty.“

Důstojníci na ukecaného řemeslníka, který za ta léta strávená v podzemí trochu zdivočel, zasyčeli, načež disciplinovaně zvedl ruku poručík od proviantáků, který už nějaký čas natahoval krk.

„Mluv,“ kývl jsem na něj.

„Pokud mě zrak neklame, je to standardní *Blok akumulární Mk. 2*, my tomu říkáme tužková baterka. Máme jich na skladě tři sta kusů, všechny plně nabitě, jak si to přál mistr Durin. *Jakékoli nádoby musí být naplněny obsahem!*“ zparodoval důstojník poměrně úspěšně trpaslíka.

„Tak jich nám sem pár hod'. Fofrem, srandisto!“

Plesknutí osobního gatu – poručík skočil do bind pointu. Po pěti minutách čekání, během kterých droid znovu upadl do úsporného režimu, se důstojník přiřítitl zpátky i s požadovanými součástkami.

„Hej, pane!“ zaklepal jsem kloubem prstu na robotův mithrilový pancíř. „Podává se jídlo, račte ke stolu!“

Skomírající světélko videosenzoru se znovu rozsvítilo. Po chvilce usilovného zaostřování, doprovázeného komářím bzučením elektromotorů, droid zaregistroval čerstvou baterii.

Plác! Manipulační rameno zasvištělo vzduchem a já jsem tak tak stačil ucuknout rukou.

„Ne tak rychle! Polkni slinu, kamaráde, ještě to není tvoje! Co takhle nějaký čendž, barterovej obchod, co? Dáš mi za to... hmm... Chlapi, dejte mi platinovou minci!“

Za mými zády se najednou rozhostilo hrobové ticho.

„No tak!“ netrpělivě jsem se otočil. „Myslíte, že vám budu věřit, že si tady nikdo nic nenakřečkoval? To vás mám prohledat, nebo co?“

„Tady, asi se zakutálela...“, ze zadní řady se vysunula anonymní ruka, podala mi malý osmihranný objekt a hned zase zaplula zpátky.

To jsou mi konspirátoři! Taková sada prstýnků se jen tak nevidí a majitele ruky by podle nich nebyl žádný problém dohledat.

Znovu jsem se obrátil k droidovi: „Takže, ty mi dáš tyhle mince – ale jenom platinový! – a já ti za to natankuju šťávu. Kapišto?“

Bitevní droid to hlavní pochopil. Jeho netrpělivě se třesoucí manipulační rameno znovu zmizelo v úpěnlivě bzučících útrobách. Po chvilce na mé dlani přistál útlý dvougramový penízek s vyraženou mapou neznámého hvězdného nebe.

„Hodnej Plecháček! Na, tady máš ten svůj modul. A neklepej se tolik, ještě to upustíš! Tak už se připoj, vypadáš fakt děsně, očičkama sotva mžouráš a jsi celej nějak nakřivo... Jo a davaj tu prázdnou baterku, my nic neprodáváme, jenom dobýváme!“

Droid nic nenamítal, bez reptání mi dovolil vzít si z jeho slábnoucích manipulačních ramen prázdnou cartridge. Nabitým modulem se pak začal naslepo štouchat do břicha, ne a ne se trefit do neprakticky umístěných svorek. Slábl nám před očima, a div že se ze své bezmoci nerozplakal.

„Tak mu sakra někdo pomozte! Vyzná se tady někdo v droidech?“

„Tam není v čem se vyznat, je to prostě systém modulů, o nic složitější než dětská stavebnice,“ zabručel statný vousatý crafter, který vystoupil ze skupiny přihlížejících.

„Tak ukaž, ty nemešlo,“ zamručel vlídně, opatrně vzal Bitevnímu droidovi baterii a vložil mu ji do pootevřeného břicha.

Ozvalo se cvaknutí a vousáč rychle uskočil zpátky. Droid ožil.

Servisní dvířka s řinčením zaklapla a oba videosenzory se prudce rozsvítily. Kontrolky silových polí a periferních modulů se rozblikaly na znamení spuštění testovacího režimu. Vysunuly se komunikační antény a rozbzučela se rozličná závěsná zařízení. Robot cosi vesele zahvízdal, pak jako by svou obrněnou hlavou bez krku naznačil lehkou poklonu a už pospíchal pryč.

„Veliteli, myslíš, že bylo rozumný ho nabíjet? Vždyť byl úplně chcíplej. Třeba jsou tam teď takhle vyždímaný všichni, to bysme je mohli sbírat jen tak holýma rukama!“

„To klidně může bejt,“ přikývl jsem, „nicméně obchodovat je vždycky výhodnější než bojovat. Zatím stopněte práce na obnově manovodu. A přitáhněte sem stoly se vzorky zboží a kouzelníky na transport many. Založíme si tady bazar, benzínku a servis v jednom. Podíváme se, co nám můžou naši hosti z budoucnosti nabídnout. Hodte sebou, přísahám na slávu Padlého, za chvíli tady bude takových vyhládlých droidů toužících po laskavé ruce technika, že tady nebude k hnutí!“

A opravdu, z hloubi dungeonu už se ozývalo přidušené bzučení servomotorů, pištění antigravitačních systémů, rachot pásů a pochod bojových strojů...

Spokojeně jsem si promnul ruce a vydal se zpátky. Den nezačal nejhůř, bohové jsou na naší straně... aspoň tedy ti Temní. Vypadá to, že přísun uni-

kátních mincí se podaří obnovit. Co by to bylo za nezávislost, kdyby tiskárnu národní měny držel v rukou nepřítel?!

U vchodu do Krypty se zamyšleně drbal na zátylku jeden ze sklepníků a s alchymickou tužkou mezi zmodralými rty si prohlížel zaprášenou láhev.

„Copak nás trápí?“ zeptal jsem se ho.

„Ale tady... Bereme sem na zkoušku veškerý alkohol, co seženeme, a sestavujeme podrobný vinný lístek podle druhů a doby zrání. Experimentujeme s koktejly. Vycházejí z toho hodně zajímavý věci, nicméně občas se to trochu zvrtně. Třeba tohle orkské portské *Tři sekery*. Staty nabírá jako uragán, ale po deseti letech zrání úplně zhoustne, začne hrozně smrdět a objeví se hláška: *Pouze pro orky*. Tak si lámu hlavu, jestli je to bug, nebo feature.“

Usmál jsem se, kéž bych tak měl jeho starosti. Poté jsem se odebral do velitelského koutku a objednal si jen lehkou snídani, abych se před bojem zbytečně nepřecpával. Ne že bych se bál, že mi střela do břicha způsobí zánět pobřišnice, ale únava z přejedení se mi teď opravdu nehodila.

Po jídle jsem si sedl na postel a se zavřenýma očima se pokusil pořádně si srovnat myšlenky. Meditace skončila dost překvapivě – má duše poprvé v životě pocítila potřebu modlitby namířené ani ne tak k Bezejmennému, jako spíš k silám světové Rovnováhy.

Nežádal jsem o bezpodmínečné vítězství ani jsem nepřál smrt všem nepřátelům. Nepotřebuju nic víc než spravedlnost! Kdo to kdy viděl, aby se za pouhý měsíc dala dohromady koalice schopná postavit se státní moci nejdemokratičtější země světa a invazní armádě, jejíž živá síla odpovídá cifře s pěti nulami na konci.

Čas, u svrabem prolezlého serafa, dejte mi čas! Zbytek už zvládnou sám. Na úspěšnou partizánskou válku by mi síly stačily, jenže po nás se chce, abychom se postavili nepříteli tváří v tvář v rozhodující bitvě. A právě v tomhle formátu boje rozhoduje množství, nikoli schopnost manévrování.

Poté, co jsem Světovému řádu vyložil své požadavky, opsal jsem kolem sebe znamení Svatého kruhu a s trochou lítosti skosil zrak na pahýl Pavoučí dýky, trčící ze zdi. Neunáhlil jsem se tenkrát? Třeba bych to s ní ještě jednu bitvu vydržel. Level 500 během pěti minut, to je sakra lákavé...

Kdybych ho totiž chtěl dosáhnout klasickou cestou, potřeboval bych na to celá desetiletí, pokud by to ovšem vůbec bylo reálné. Vhodné cíle k levelování by se daly spočítat na prstech jedné ruky a sankce za smrt je děsivá – přišel bych tak o celé týdny úmorné práce...

Mág teleportér mě hodil ven, do střeženého prostoru Stanice 0, jak tomu místu začali říkat členové klanu. Panoval tady neustálý frmol a ohlušující kanonáda otevíraných portálů prakticky nikdy neutichala. Proud lidí i nákladu se dnem i nocí čile řinul oběma směry.

Rychle se stmívalo. To je další minus faktu, že dobu bitvy nevybíráme my. Světloushi určitě záutočí někdy ve čtyři ráno. A nebude to tím, že by se chtěli opičit po Němcích v jednačtyřicátém. Brzy ráno máme totiž minimum hráčů online, což se jako na potvoru časově kryje s jejich maximem. V sedm večer newyorského času začíná na severoamerickém kontinentě hlavní herní seance. Prostě na pytel...

Aspoň že výběr místa pro bitvu zůstal na nás... Takže z toho musíme vytřískat co nejvíc.

Na Stanici 0 se zrovna mačkali do co nejkompaktnější formace k smrti utahání Historičtí šermíři, kteří se chystali na čtyřiadvacetihodinovou dovolenku do Krypty. Přistoupil jsem k jednomu lučištníkovi s prázdným toulcem a nadobro roztřepenou tětívou.

„Zdravím! Jdeš z hradeb? Jak to tam vypadá?“

Střelec na mě úkosem pohlédl rudýma slzícíma očima, pak přejel pohledem na mága teleportéra, dávicího se skořicí, a teprve poté ráčil milostivě odpovědět: „Zezačátku to bylo jak na střelnici, nastřílel jsem dobrou stovku fragů a dostal tři achievements. Permanentně jsem držel ve vzduchu tři šípy, dokud mi nedošly fyzický síly a výdrž luku nespadla na nulu. Ale pak se ti parchanti začali probírat! Teď jich tam je tak padesát tisíc, přičemž se z dvanácti portálů pořád sypou další. Přes šípy není pomalu vidět nebe. Vystříleli jsme šest vozů munice, pak jsme přešli na vaše zásoby. Materiál máte dobrej, ale vyvážení naprd!“

„Počkej, vždyť šípy přece žádnéj takovej parametr nemaj!“

„No jasně...“ lučištník jen mávl rukou. Nebude přece s nějakým uchem probírat témata vyhrazená profíkům.

Vtom se mi PM schránka rozpíjala jako splašená. Konečně do ní totiž doputoval balík zpráv, které se stačily nakupit po dobu mého pobytu

v Kryptě. Operativní štáb byl vzhůru nohama. Tlak světloušů narůstal a důstojníci začali pomalu ztrácet kontrolu nad situací. Byli nuceni dělat rozhodnutí mimo své kompetence a naléhavě potřebovali Velekněze s jeho moudrou hlavou, monopolem na zázraky a cinknutým balíčkem karet v rukávu.

Nu což, je načase dokázat, že si to své respektované postavení a důvěru ve mě vloženou zasloužím. Pootevírám obrněná dvířka své duše a vypouštím ven mocného lorda, kterého se, upřímně řečeno, sám trochu bojím. Při pohledu na toho ukrutného feudála slintám a pištím jako štěně. Vůbec se mi nechce uvěřit, že jsem to já.

Přestal jsem být nájemníkem, teď jsem pánem domu! Kolem jsou *moji* lidé a *moje* země! Nejsem už otrokem dluhů a půjček, ale majitelem zlaté pokladnice! Nemám nad sebou žádné velitele ani děsivou státní mašinerii – jsem sám sobě pánem! Za zády mi stojí věrná družina, lačná po boji, po boku mám spoustu spojenců. Žiju ve světě rovném jako meč a nepotřebuju už přizpůsobivost a bezpáteřnost člověka jednadvacátého století. Alespoň prozatím...

Probodl jsem pohledem pobočníka, který se vmžiku roztrásl, a rozkázal mu: „Svolej všeobecný nástup. Kód oranžová. Bojovníci klanu okamžitě do bojové pohotovosti. Aliance a spojenci do zbraně!“

Nato jsem se obrátil ke dvojici mágů prostoru pod mým přímým velením: „Teleport k Tchien-lungovi, přímo na hradby. Okamžitě!“

Plesknutí otevíraného portálu a něžné štouchnutí do zad od proudu vzduchu vlévajícího se do prostorového okna. Přenos!

Břínk, dong, mlask – rozezněly se kolem zvuky hrotů šípů, které začaly hned ochutnávat těla nově příchozích.

Kašel, chroptění a krvavé hleny – naše řady halil mnohohrstvý oblak toxické magie. Jako líná bouřková mračna visely nad dračí kostrou stovky dlouhohrajících DoTů a bojovníci bránící hradby se začali stahovat k větačce, z níž se linul čerstvý kyslík.

„Nezavírat, držet portál!“ poručil jsem mágovi, který mžoural očima rozleptanýma kyselinou a rukávem si utíral rudé slzy.

Celé tělo jsem měl v jednom ohni, jako bych se spálil na slunci. Každou vteřinu mi nepříjemně škublo ve svalectech v reakci na desítky magických zranění, která jsem pocítoval asi jako komáří štípnutí. Ze vzduchu se

sypaly tuny různého svinstva. Nepřátelští wizardi na nás vytáhli svůj kompletní arzenál – ledové kry syčely v dešti lávových kapek, meteority drtily křišťálové jehličky, šípy z luků a samostřílů do sebe narážely v boji o životní prostor.

Trollové ukryli naši skupinu za plovoucí ohradu ze štítů a klerici se hned pustili do práce. Celkové zranění jsem odhadl na dvě stě až tři sta HP za sekundu, což jsem vyhodnotil jako celkem přijatelné, a vykoul jsem zpoza kostěných hradebních zubů.

No ty bláho, kde vás budeme všechny pohřbívat?!

Žlutý písek Pohraničí zmizel. Kam oko dohlédlo, pokrýval pouštní duny hemžící se zástup rozumných bytostí. Byly tady všechny rasy *Jiného světa* – od droboučkových goblinů a hobitů až po gigantické ogry. Mounti, peti a další familiáři pak početní stav invazního vojska prakticky zdvojnásobovali. Sem tam se kovově zablýskla i nějaká ta hranatá postava golema.

Část davu svítila už dost pošramoceným bílým peřím Světlolícího armády – nebeské bytosti dostaly pořádně do těla už v první fázi útoku. Máme to hezky rozdělené – oni mají anděly a serafy, my pro změnu demony a kostěné draky...

Ze všech koutů nepřátelského ležení se do jednotné úderné formace stahovala obléhací technika – balisty, katapulty, trebuchety a další geniální vynálezy středověku. Na poměry JS koncentrace zcela nevídaná – tři stovky těžkých mašin na kilometr fronty, asi jako když Žukov táhl v pětačtyřicátém na Berlín...

Zachmuřil jsem se. Průměrné poškození, které tahle předpotopní artilerie způsobuje stacionárním objektům, je poměrně vysoké, něco kolem tisíce hitpointů z jednoho výstřelu. Když to vynásobíme třemi sty, dostaneme půldruhého milionu na jednu hromadnou salvu. Takhle by Tchien-lunga během čtvrthodiny rozemleli na kostní moučku...

Přejíždím pohledem do interfacu a diktuju do štábního chatu stručný rozkaz: „Stupeň pohotovosti: červená. Připravit se na akci Trojský kůň. Styčnému důstojníkovi: přístupový kód ke komunikačnímu kanálu zaměřovače: alfa-tři-osud. Zjistit souřadnice obléhacích strojů, rozmístit cílové teleportační body, synchronizovat aktivity s Trójany!“

Těsně u hradeb pevnosti pomalu cirkuloval gigantický kolotoč nepřátelského vojska. Světlouší umně využívali svůj největší trumf – drtivou

početní převahu. Celé klany i různé smíšené oddíly se vrhaly směrem k ležícímu drakovi a během několika málo minut na jeho obránce vystřelily veškerou zásobu many a široký sortiment bojových abilit. Poté došlo k rotaci podle předem stanoveného harmonogramu. Prapor nad hlavami útočníků vystřídal jiný a do poměrně úzkého prostoru, z něhož se dalo palit, vklouzly řady čerstvých nepřátel.

Vzhledem k tomu, že se tenhle proces táhl už přes dva dny, pokoušeli se nás utahat dost obratně. Teoreticky jsou obránci připraveni o spánek, po nějaké době vyčerpají do dna muniční a alchymistické sklady, většinu dovedností vázaných na herní povolání mají neaktivních a počítadla jejich nabíjení teskně pomrkávají.

My však našťěstí máme Chronův chrám! Nepřítel si dřív ošoupe nohy až po koule, než se dočká toho, že padneme vysílením!

Kolo té bojové mašiny se právě znovu pootočilo a pod pevnost napochodoval jedenapůltisícový regiment pod praporem *D. C. United*.

Battle chat zahltily komentáře:

Naši staří známí, to už je jejich šestý kolečko.

Kdybyste radši zůstali u fotbalu, vocasové!

Připravte se na pořádný táborák, většina jejich mágů se specializuje na Plameny a Lávu.

Hraničář Mazaný Lewis je můj! Máme spolu skóre 2:1 a status Osobního nepřítel. Kdybyste toho šmejda někdo zmerčil, dejte mi echo.

Támhle je, sedí v nůši na zádech toho ogra v zeleném dresu. Že si ale umí udělat pohodlíčko, parchant!

Jo, vidím ho! Tak jo, kolego, posílám ti mithrilový šíp požehnaný samotným Aulěm!

Dispeľnuli mě! Všechny buffy a rezistence mám v tahu, stahuju se do týlu.

Tady levé křídlo, jednotka obrany hradebních zubů 9-14. Vyřídili nás, opakují – vyřídili nás! Pozor, nepřítel soustředěně útočí na vybrané sektory! Pustilo se do nás nejmní sto mágů najednou!

Třetí samostřilový oddíl – koordinovaná palba do první čtvrtiny útočící formace! Hraničáři – volný režim, vybíjejte kouzelníky! Wizardi – vykasat sukně a fofrem do krytu! Až se nepřítel vyčerpá, vpadnete mu do zad.

Do hajzlu, dostal jsem katapultem do břicha! Zlomenej vaz a paralyzace na 3 minuty. Potřebuju okamžitě heal!

Tady Jižní střelomet. Škrtněte nás ze seznamu, mašina je na hadry... Přecházíme k pěchotě.

Vystřel mu voko, sejmi ho jako zajíce!

Děcka, sorry, budu chvíli offline. Musím vyzvednout malou ze školky... Pomohla jsem, jak jsem mohla, držte se!

Chlapi, vyměním jeden žeton do Domu rozkoší za pět kupónů na extra večeri.

Nesпамuj te tady! Pú, kdy už konečně přestaneš myslet na žrádlo?!

Chlapi, já to nedám... Nemůžu už dál trčet po kolena v lávě, dýchat kyselinu a vytahovat si z masa šípý. Mám pyrofobii a astma...

Vystřídejte číslo 319, je úplně spečenej. Sašo, žádnou paniku, pomaličku se stáhni do týlu. Pošleme tě na rekreaci – spánek, pivo, holky! Čtyřicet hodin a budeš zase jakoovej!

Bacha, Tchien-lunga to zase natahuje, asi hodí šavli!

Chacha! Jen do toho dráčku, pěkně vyblíj surovou manu! Amíci naproti lebce zrovna postavili zeď ze štítů. No nejsou to debilové?

Hodte sem sakra nějakou municí, otevřel jsem poslední bednu s vrhacíma oštěpama! Kde jsou ty trpasličí mátohy ze zásobovacího?!

Oddíly kleriků 4, 6 a 8 – střídání. Za deset sekund odcházíte do týlu na regeneraci!

Ty voe, tady je lidu, až se mi z toho seká kabina! Za chvíli z toho budu mít slide show.

Nech se vtáhnout jako my a z grafiky si sedneš na zadek! A žádný sekání!

Lidi, hni je nám tady mrtvola Serafa a je na ní Kámen duše! Seberte si ho někdo, nebo tu potvoru destroynu, zabírá půlku šířky hradeb.

Nechat veliteli! Nařízení pro celý klan: všechny kameny s levelem nad 350 přijdou jemu!

Stealth oddíly Stín, Uchořezky a Bouře – na pozici! Stín – odpoutat pozornost protidiverzní ochrany! Uchořezky – dorážejte načaté a opozdilce! Bouře – máte na starost transport hrobů a master loot zabitých nepřátel. Žádné zdržování – přepadnout, zapíchnout, zmizet! Jinak vám utrhnu obě nohy!

Tak jo, finito... To snad střílejí nějakou Tlustou Bertou, nebo co?! Spadl na mě šutr velkéj jako mikrobús. Kdo má teď službu v evakuační jednotce? Komu se má posílat souhlas s přesunem hrobu?

Odrhl jsem se od chaty a zvedl hlavu, abych zjistil intenzitu palby. Hm, ostřelovaly nás všechny jejich stroje najednou. Balvany, ocelové koule, gigantická kopí, zákeřné harpuny a křehké soudky s různým svinstvím – to všechno se na nás řítilo z nebe a vytvářelo pocit, jako když nám na hlavu padá strop. Sakra, pěkně nás dostali!

Jedna ze střel smetla z hradeb věrnou uchořezku z ochranky a do vzniklé mezery se okamžitě vklínil Orcus v pošramoceném brnění.

„Veliteli, je čas!“

Přikyvují, znovu se nořím do interfacu a spouštím minutové odpočítávání startu operace. Odkaz přeposílám jako PM svým „Trójanům“, kteří bojují na straně útočících vojsk a dobrovolně se přihlásili k obraně obléháací techniky. Hned vzápětí dostávám žádosti o dočasné členství v alianci – nepotřebujeme žádné problémy spojené s přátelskou palbou.

Jedna... Dvě... Tři... Pět... No tak, měla by přijít ještě jedna... Tady je, šest! Všechny žádosti přijímám a v rychlosti si náš nový přírůstek prohlížím.

Jsou tady Křemenovi Světloňoši, od kterých část členů mezitím odešla, a jejich spojenci. V zásadě jde o značně osekanou původní alianci, vtažené bojovníky z Chmurných andělů a Berkutu, který se odtrhl od rodné URNy. Děda dodržel slovo, digitalizovaná vnučka pro něj byla smyslem života a pro mě zárukou jeho bezmezní oddanosti.

Těžké trebuchety bránilo patnáct set horkokrevných jižanů, téměř kompletní Žoldněřská gilda italského klástru, která, jak se ukázalo, byla plně pod kontrolou mého známého dona Luccheseho. Jeden z bodů tajné smlouvy o společném užívání skladových prostor Chronovy krypty mi totiž přiznával právo analogickým způsobem využívat služeb tohoto ozbrojeného křídla Cosa nostra.

V čele obrněné jízdy z Freetownu jel samotný král Rayn Moudrý. Jeho přání zúčastnit se veřejné pitvy Velekněze nebylo nikomu divné – článek o našem raidu do Svobodného města se dlouho držel mezi top tématy novinových blogů. Ještě aby ne! Jenom popis naší kořisti zabral dobrých deset stran drobného textu a několik set fotek. Vydatné slintání zaručeno...

Pancéřované úderce královských gardistů nedovolili flákat se v obraně. Kavalerii, která byla dnes docela vzácností, určili pozici na levém křídle. To ale není žádná tragédie, kyrysníci nebudou mít sebemenší problém prodrat se skrz Bílé límečky, pro které bude úder z boku absolutně nečekáný, zadupat do země Zpité námořníky a dostat se na pozice smíšeného střelometného pluku. Královští intendanty si z našich skladů s ledovým klidem vytáhli čtyři tisíce *Molotovových koktejlů*. Doufám, že každé z těch lahviček se dostane porce hezky vyschlého dřeva...

Dál tady byly tři interbrigády: Korejci, Vietnamci a Japonci. Asijcům zachutnala krev a s radostí se chopili příležitosti vyrvat kus ještě teplého masa ze zátylku vykrmených Zápaďanů. Hned jak strávili kořist z čínského klastru, už mi představitelé nejdobrodružněji naladěných klanů znovu volali: *Nebylo by zase něco?!* Jakpak by nebylo?! Tak poslouchejte...

A teď měly všechny tyhle po všech koutech sehnané síly říct svoje slovo do prance.

„Do boje!“ zavelel jsem napříč všemi komunikačními kanály.

Během chvilky na radaru třetina nepřátel bránících vozový park obléhací techniky mění barvu na oku lahodící spojeneckou zelenou.

Na jedné straně řev útočících mas, které dostaly vzácnou možnost prvního úderu do odkrytých zad. Na straně druhé hlasité úpění a panická hrůza tisíců rozumných bytostí proradně nabodnutých na ocelové ostří. Zkuste si představit, že v narvaném autobuse část cestujících vytáhne z rukávů kudly a synchronizovaně napadne ospalé pokojné občany. Na koho byste si vsadili?

Současně s tím v těsném čtvercovém prostoru pozic nepřátelské artillerie vypuštěly desítky nákladních portálů, které připravily naši pokladnu o truhlu zlata a vypustily ze sebe ozbrojené oddíly Strážců Velechrámu.

„Vrrraaa!“

Nepřítel náš výpad očekával. Dobývací techniku bránilo patnáct tisíc válečníků, kteří měli spolehlivě utnout jakýkoli pokus o průnik. Nepočítali však s jednou věcí – s náhlým snížením počtu obránců o pět tisíc, odpovídajícím posílením útočící skupiny a kudlou do zad od vedle stojícího kamaráda.

Moji válečníci se vynořili ve středu obranné formace Světých jako šílený vlk skákající po zádech ovcí, které se semkly do chumlu. Země se

vylekaně otrásla, útrpné nebe uronilo slzu a astrál se naplnil bytostmi lačnicími po krvi. Dvacet tisíc rozumných se vzájemně řezalo hlava nehlava...

Naši spojenci zaútočili zprudka a s vypětím všech sil. Během jediného tříminutového poryvu vystříleli všechny své bojové a božské ability. Nepříteli naopak dost trvalo, než pochopil vážnost situace, přestal ze zvyku škudlit dovednosti „poslední záchrany“ a k něčemu se rozhoupal.

Vsadili jsme na to, že pomocí momentálního soustředění všech sil knokautujeme soupeře v prvním kole. Žádné zdoluhavé souboje jeden na jednoho. Byla to pořádná rvačka přímo pod nosem zaskočeného stotisícového nepřátelského vojska, které se teď namáhavě stáčelo směrem k ní.

Šedesát sekund.

Prvotní odpor obrany je zlomen. Pod nohama čvachtá krev a z těl se valí vnitřnosti. Útočníci i obránci se halí do stejných, šedo-rudých barev. Sem tam se ještě tyčí těla nejhouževnatějších nepřátel – kyje v rukou ogrů sviští jako vrtule helikoptéry a mohutní trollové nemotorně tančí svůj tanec smrti.

Asi na deseti místech se protivníkovi podařilo semknout se do hloučku, záda k zádům, a heroicky čelit zastíracím útokům nepočetných sil Strážců Velechrámu. Ať si tam hezky stojí, naším cílem není tisíc fragů navíc a kamion západních krámů, ale křehké stroje schopné na dálku rozdrtit našeho drahého Tchien-lunga.

Devadesát sekund.

Polovina útočníků se vrhá vpřed, rozráží překážky a obchází ohniska odporu. Jako vlna od kamene hrozeného do vody před sebou ženou nic nechápající nepřátele a vytlačují je z pozic obléhací techniky. Po okrajích tohoto prostoru se pak rozestavují Strážci Velechrámu a utváří vnější obranný kruh, blyštící se ostrou ocelí.

Nepřátelská armáda proti nám vystřeluje první erupce jednotek rychlého nasazení a současně se s ukrutným řevem formuje do monumentálních útočných útvarů, aby osvobodila z obklíčení tak sprostě obsazený strojový park.

Jezdci Rayna Moudrého jsou až nechutně opatrní. Život gardisty má nesmírnou cenu, proto se tahle enpécéčka do přímé konfrontace nehrnou, pouze opisují spirálu kolem ležení, masakrují cenný personál katapultů

a plnými doušky hltají teplou krev hráčů. Fialové záblesky postupu na vyšší level, které se tu a tam mezi kavaleristy objevují, jsou vidět i skrz četné chuchvalce dýmu a hladové napalmové plameny molotovů.

Ostatní však útočí s bezhlavou zuřivostí. Díky záři otevřených teleportačních bran je světlo jako ve dne. Příslušníci týlových služeb jako mravenci obsypali těžkou technikou a za doprovodu mnohohlasého klení se je pokouší odtáhnout na naše území. Rozdrcené nohy a zlomené prsty se počítají na desítky.

Sto dvacet sekund.

Vnější obranný kruh už se bije naplno, pomalu se stahuje a mění čas za krev podle vyloženejší mizerného kurzu – soudek husté žilní tekutiny za každou vteřinu poskytnutou Temným kořistníkům. Je to hodně, nebo málo? Záleží na tom, jak se na to podíváte...

Tahle starodávná magicko-mechanická zařízení určená k metání těžkých předmětů a masovému vraždění stála od deseti do sta tisíc, řekněme tedy v průměru padesát tisíc za kus. K tomu je třeba přičíst munici, náhradní díly, enchanty a náklady na obsluhující personál s poměrně vzácnými skilly. Je to dost, ale dá se to utáhnout. Nicméně pokud takovou částku vynásobíme třemi sty, vyjde nám z toho jeden a půl milionu dolarů, což je suma zcela dostatečná na to, aby si někdo utáhl kolem krku oprátku nebo si na hodně dlouho sedl do chládku a zamyšleně pozoroval oblohu přes tlustou rezavou mříž.

Dvě stě sekund.

Naši vnější obranu už zadupali do bláta. Rozlícený stotisícový dav tuhle chatrnou bariéru smetl jako cunami hrad z písku. Rozbouřenému proudu lidské masy ještě jako zázrakem čelila asi stovka bohatýrů na božském dopingu s názvem *Naše věc je spravedlivá*. Víra dělala zázraky – každý úder byl smrtelný a nepřátelé padali jako klasy pod nohy žence. Nicméně protrženou přehradní hráz zadnicí nezacpeš – protivník se hnal vpřed jako splašený a ignoroval krvavé hřbety vln na několika málo balvanech, které mu zůstaly v cestě.

Strojový park mezitím vzplanul oslepujícím plamenem alchymického termitu. Oheň rychle stravoval okolní kyslík, vítr se zmítal v šíleném tanci a tahal za sebou chuchvalce černého dýmu. Začouzené postavy v doutnajících zbrojích házely do portálů poslední kusy kořisti třetího stupně

priority – svazky kopí do střelometů, sudy s podzemním olejem, kotoučlan a další příslušenství.

Koně s hořícími hřívami vyděšeně ržáli a s námahou se probíjeli proudem protivětru do teleportační brány vedoucí do Freetownu.

Hořící horkokrevní Italové se smáli a bojem v ohnivých plamenech se očividně dobře bavili. Z dalekých astrálních sfér na ně nechápavě pomrkávali starodávni ifriti a divili se, co že to vidí za neznámé příbuzné.

Trpaslíci v rozžhaveném brnění za sborového láteření rozebírali na součástky Tlustou Bertu – trebuchet gigantických rozměrů vyrobený na zakázku nějakým šíleným megalomanským crafterem – a snažili se ji postupně protáhnout teleportem.

Zatímco jsem to všechno sledoval z výšin kostěných hradeb, duše se mi rychle plnila obavami. Operace byla úspěšná, o tom nebylo sporu. Co jsem však podcenil, byla zuřivost, s jakou nepřítel zareaguje na útok na svou kapsu.

Stotisícová armáda světloušů nekompromisně polykala metry prostoru, který nás od nich odděloval, a valila se na pevnost...

2. kapitola

Na počítadle disponibilních sil pomrkávala žalostná trojciferná suma, přičemž většina bojovníků se statusem *připraven k boji* se nacházela právě tady, na hradbách.

Diverzní akce zacílená na nepřátelskou obléhací techniku představovala maximální vypětí našich sil, kdy jsme se dostali na samou hranici možností. Vynaložili jsme při ní takové úsilí, až nám svaly praskaly, přizvali jsme k ní všechny dočasné spojence, aktivovali buffy poslední záchrany a vyplývali si většinu abilit. Po něčem takovém je útlum nevyhnutelný.

Minimálně třicet tisíc hrobů proměnilo prostor před pevností v pořádnou překážkovou dráhu, přičemž pětina z šikmo zasazených náhrobků byla naše. Game designeři si hezky pohráli s atmosférou – přežraní havrani teskně krákali, nebe zakryla ponurá mračna a psi, kteří sem kdo-vídkud zabloudili, se rvali o kosti podezřelých tvarů...

Ten, kdo by se po tomhle svépomocí vybudovaném hřbitově prošel, by si mohl snadno udělat obrázek o podobě konfliktu, který tady právě proběhl.

Tady je do žuly vytesaný nápis v azbuce, okolo pak asi deset náhrobků s textem v různých jazycích. Převládá běžná latinka, ale našla by se tady i nějaká ta exotika: zdobné gruzínské písmo, haličský suržyk, bezpatkový font užívaný v Pobaltí...

O kousek dál se dva nakřivo stojící náhrobky vzájemně dotýkají hřbety, jako by se ještě teď snažily jeden druhému krýt záda, a vytváří tak jakýsi společný pomník. Ruský námořník z kronštadtského klanu MorFlot

a jeho ukrajinský druh z oděských Černých kabátů. Kluci se bili v kruhu nepřátel, aniž by se museli obávat útoku zezadu – vždyť tam ho přece jistil kamarád. A dokonce i poté, co jeden z nich padl, se ten druhý nepřestával lopatkami tlačit na jeho náhrobní desku, která mu jako spolehlivý pancíř chránila záda.

V místech, kde stála naše živá hradba, se teď rozprostírá rozpitý kruh z náhrobků – budiž sláva jejich majitelům! Kameny jsou otrískané od šípů a poseté stopami mečů a válečných kladiv. Zničit hrob nelze, nicméně zneuctít ho je snadné, stačí, když se najde člověk dostatečně pochybných morálních kvalit.

Hned vedle se jako němý památník tyčí stometrový kamenný val z náhrobních desek zabitých světloušů. Naši kluci se bili do posledního dechu s cílem vyvést nepřítele z míry a zasadit mu úder takové síly, která by významně oddálila jeho další útok. Předpokládalo se, že náhlá ztráta dvaceti až třiceti tisíc bojovníků nepřítele knokautuje a zchladí ty nejvíc horké hlavy.

Jenže nestalo se... Zadní řady jednoduše neviděly, jak to ty přední schytávají, a krvavá kaše zuřivé bitky na ně neměla možnost jaksepatří zapůsobit, proto teď směle zadupávali do země náhrobní kameny a těla svých méně šťastných druhů.

Zato moje armáda žádnými rezervami nedisponovala. Vzkříšení bojovníci se v rychlosti soukali do druhořadých, záložních kompletů, ohrnovali nosy při pohledu na erární výbavu z dokořán otevřených klanových skladů nebo prostě jen zamyšleně seděli jen tak ve spodkách, vehementně tahali z cigarety a čekali na evakuační jednotku.

Byli to obyčejní kluci, já jsem po nich však chtěl nemožné.

Hrdinové jsou nedostatkové zboží, které mnohdy hodně závisí na konkrétní situaci. Banda ožralů v temném průchodu a vaše holka za zády. Hořící auto a dětské ručičky bušící zevnitř do skla...

Běžící pás vytahující z bitevního pole naši výbavu se zasekl. Moji stealtheri neměli šanci probít se nezadržitelným proudem útočníků, navíc přetáhnout několik tisíc náhrobků by pro padesát neviditelných bojovníků bylo přece jen dost velké sousto.

Země se začala citelně otrásat v rytmu hromadného běhu přibližujícího se vojska. Davový efekt spojoval jednotlivce v jediný organismus, zcela

je zbavoval pocitu strachu stejně jako vši individuality, předem odpouštěl všechny hříchy a opájel drogou neomezené svobody konání.

Zatímco ještě před chvílí jsem se díval většinou na zátylky svých bojovníků, teď se v šeru těsně před svítáním zračily stovky bledých tváří upírajících zraky plné úzkosti na svého vůdce.

Zalovil jsem ve své absolutní paměti, abych z ní vytáhl poslední verzi rozložení teleportačních majáků. Existoval na to i příslušný dokument v digitální podobě, natřikrát zaheslovaný a ověšený spoustou pečeti, nicméně myšlenka je každopádně rychlejší.

„Démoni na hradby!“ přistoupil jsem k manévru drahocennou rezervou jednorázových enpécécěk.

Následující rozkaz byl pak určen wizardům z transportního: „Teleport do bodu 19A!“

Poté jsem se obrátil k vyčerpaným obráncům Tchien-lunga: „K zemi, chlapi! Za chvíli to pořádně bouchne!“

Poté, co jsem vyhrál zápas se vzdušným protiproudem a protlačil se do teleportační brány, ocitl jsem se na asi dvě stě metrů vzdálené pozici našich obléhacích strojů.

Kolem panoval čilý ruch – ramenatí trpaslíci se ve spěchu učili ovládat ukořistěnou techniku a rychle přepisovali na pergamen manuály a balistické tabulky stažené z VIRTnetu. Chyběly náhradní díly i specialisti s potřebnými skilly a sklad střeliva zachvátil chaos. Francouzský mangel odmítal střílet náboje z ruského kamenometu a v anglickém škorpionu se zasekávala munice do balisty.

Na stanovišti nekonvenčních zbraní nicméně panovalo posvátné ticho. Sterilní prostředí tohoto prostoru navíc zajišťoval i nízký plůtek a probodávající pohledy timurovců. Obsluha nervózně pokuřovala v bezpečné vzdálenosti od leteckých bomb, přikrytých pytlavinou, zatímco budoucí kamikadze meditovali ve stínu, připravovali se k poslednímu akordu mise a snažili se vymodlit ještě nějaké to procento pravděpodobnosti úspěchu navíc.

Když mě bojovníci zaregistrovali, vyskákali na nohy a jejich velitel přispěchal s hlášením: „Zdravím vás, veliteli! Speciální divize těžké obléhací techniky je připravena k plnění bojových úkolů! Cíle zaměřeny, naváděči jsou na hradbách, vedeme si vlastní schéma pohybu nepřítele v sektoru dostřelu. Střelba může být zahájena do čtyřiceti sekund!“

„Do boje!“ zavelel jsem rázně. „Typ munice: FAB-500. Piloti: držitelé achievementu *Nezištný světec*!“

„Takové tady máme jen čtyři.“

Cukl jsem koutkem úst – to je málo! No dobře, plán B!

„Olafé! I když ne, počkej! Ty bys tam nedoletěl... Lízo, skoč do těch popruhů! Chytni bombu a drž ji tak pevně jako svoji první dýku, co jsi dostala k dosažení plnoletosti!“

Zakreslovač, který byl ve spojení s naváděčem na hradbách, zvýšil hlas: „Hustý nepřátelský dav v zóně možného zásahu! Při stávajícím vektoru pohybu a rychlosti se za patnáct sekund dostanou do zóny pravděpodobného a za třicet do zóny zaručeného zásahu!“

Obrátil jsem se na velitele divize: „Až budete připraveni, zahajte palbu. Vaším úkolem je zasáhnout co největší množství živé síly Světlych.“

„Rozkaz!“ zasalutoval důstojník, načež si bez jakýchkoli zábran sedl do písku, zavřel oči a plně se ponořil do nirvány interfaců, zaměřovacích tabulek a komunikačních kanálů své jednotky.

„Pláčka 1 – navést na sektor A4! Pilot Jedničky – připravit!“

„Připraveno k vystřelení!“

„Připraven k letu!“

„Zahajuji odpočítávání: tři... dva... jedna... pal!“

Dong! Protizávaží narazilo do zarážkového trámu, vzduch rozseknutý lanem ublížené zahvízdal a černý bod v podobě letecké pumy odlétl směrem k nepříteli.

Bam!!! Země nám uštedřila pořádný kopanec do chodidel a vykresala z nás cifry lehkého zranění. Poprvé za stovky let se Tchien-lungova kostra pohnula, poskočila na místě a zřetelně vyjekla.

Analytik logů zalykavě spustil: „Zásah! Pilotovi připsáno 2612 fragů! 2640! ... 2670! Díky četným krvácením a úrazům cifra stále naskakuje. Primární loot: 3270 předmětů! 3766...“

„Pláčka 2 – o sto doleva, o třicet blíž! Pal!“

„Vystřeleno! Hlásím ztrátu a smrt pilota – popruhy se zachytily za muniční lůžko. Zásah! Registruji zasažení velkého množství cílů.“

Do hajzlu! Nasupeně jsem zaskřípěl zuby a křeček musel slupnout tabletku nitroglycerinu – přijít o kořist v podobě čtyř tisíc předmětů, to může přivodit infarkt i mnohem méně chamtivé bytosti.

„Plácačka 3 – dvě stě doleva, blíž o padesát! Pal! Ostatní, zkontrolovat připásání pilotů!“

„Zásah! 3300 fragů! Ztráty nepřítelé rostou v důsledku velkého počtu zraněných při předešlých explozích. Loot: 4600! Registruji přijetí balíků herních achievementů! Hlásím významný nárůst ratingů klanu i aliance!“

„Pal!“ zařval znovu velitel poté, co zvedl mušku, aby zamířil hlouběji do nepřátelské formace.

Dong! Ticho...

„Přesný zásah teleportační brány, výbuch na druhé straně! 242 fragů, všechny z jednoho klanu. Loot: 311 předmětů.“

No to snad ne!

„Pal!“

Dong! Bum, bum, bác! Tentokrát byla řacha silnější než obvykle a jako by byla slyšet z větší blízkosti.

„Pokus o zachycení střely za letu! Nebo jsme náhodou trefili plachtícího sera...“, dovolil si trochu odlehčeněji okomentovat událost neviditelný analytik. „Výbuch ve výšce dvaceti metrů. 4400 fragů! Loot: 5100! Číslo jdou nahoru! Potvrzena vysoká účinnost exploze ve vzduchu – dělejte to tak dál!“

„Mona Lisa, připravit! Plácačka 5, pal!“

Dong! Bum!

„Zásah! Uchořezka šla na respawn, zaznamenán růst postavy o třicet dva úrovně.“

Přikývl jsem – hezky pěkně! Během chvilky jsme světlouše připravili o miliony dolarů a stovky tisíc člověkohodin farmení.

„Tempo útoku zpomaluje, registrovány případy opuštění bojiště individuálními teleporty.“

Rozhlédl jsem se kolem sebe, abych našel pilota pro Šestku. A hele, timurovci, moje věrná tajná policie je mi jako vždy nablízku.

„Timure, pojď sem! No tak, kulhej trochu rychleji, kámo! Zalez do těch popruhů! Cíl mise jasnej?“

Po jeho přikývnutí ustupuju vzad.

Velitel s výstřelem vyčkává, dokud nenajde ten nejsladší cíl.

„Sto doleva a nejvýš, co to půjde! Jsou tam houfy kouzelníků! Pal!“

„Výbuch! Goblin respawnuje, dobrá trefa – plus dvacet tři levelů!“

Napjatě jsem čekal na pokračování hlášení.

„Nepřátelský pohyb se nezpomalil, úderý do týlu nejsou tolik efektivní.“

Skosil jsem zrak na Sedmičku – ta je poslední... Ta už stejně nic nemění, bude lepší zachovat ji pro budoucí generace. Už jenom její vlastnictví je hodně silný argument, který může odradit leckterou horkou hlavu.

„FABku vrátit do zbrojnice! Přejděte na průběžnou střelbu droidy! Ale tempo!“

Ogrové, co měli na starost nabíjení, strhli plachtu z pyramidy dřevěných beden. Po předchozích zkušenostech jsme teď balili roboty do kontejnerů střední pevnosti, abychom minimalizovali riziko zahájení palby nad vlastním územím.

Kolečka transportních vozíků se protivně rozvzrala a obrovský trebuchet se prohnul pod tíhou nadlimitně těžkého nákladu. Tenké ručičky timurovců se šikovně umístěnými štěrbinami zanořily do beden, aby umístily napájecí jednotky do pevných konektorů.

„Hotovo!“ ozval se pištivý hlas.

„Plácačka 1, pal!“

Palice se blíží k zarážce, goblin rychle mačká knoflík aktivace a vytahuje ruku z bedny. Nestihl to...

Dong! Kontejner se vznesl do nebe, mávaje nám na rozloučenou goblinovým utrženým předloktím.

Rup! Ocelové stahovací pásy praskly a bedna se rozletěla na oblak třísek. Droid se rychle zbavil svého obalu a za letu se mu rozblikaly všechny senzory, aby oskenovaly situaci a klasifikovaly desítky tisíc cílů.

Flop! Ozývá se lupnutí padáku a Bitevník už měkce přistává uprostřed nepřátelských hord. Rudý marker na mapě nezůstal bez povšimnutí. Droid byl rázem vytržen ze svých úvah a jediný úder spustil jeho primární program sebezáchovy.

Žach! Hustým davem útočníků prostupuje erupce žhavé plazmy.

Beng! Beng! Beng! Těžký railgun svižně plive wolframové střely dosahující rychlosti patnácti machů. Kulky z tvrdé slitiny neznají překážku, provrtávají desítky těl naráz a končí hluboko v okolních dunách.

Flop! Flop! Flop! Z nebe se snáší celý mithrilový výsadek. A už to sviští!

Droidi způsobují vysoký damage, který se často trefuje do mezer v herních rezistencích vůči jednotlivým živlům. Jak v tomhle světě klasifikovat

takový laserový paprsek, elektrický výboj nebo gama záření? Množstvím vlastních HP však droidi nijak nevynikají, mají jich akorát tolik, kolik by se dalo očekávat i u klasických mobů na levelu 300+.

Když se dav vzpamatoval z prvotního šoku, zahalil mé plecháče hustými oblaky ničivé magie a z našeho střelení droidy se vmžiku stala zába-va pro milionáře. Každý Bitevník sice stihl sejmout pár desítek světloušů a vybojovat nám třicet vteřin času navíc, na celkovou situaci to ovšem nemělo žádný zásadní vliv – žijeme, dokud platíme.

Všechno se změnilo poté, co se z trebuchetu vznesl do vzduchu Droid poručík. Ten se obalil všemi možnými obrannými štíty, okamžitě vytvořil taktický plán boje a převzal velení nad všemi roboty na bojišti. Bitevní droidi začali postupovat koordinovaně – vzájemně se kryli, v kritických místech zintenzivňovali palbu a žádali ostatní o pomoc, jakmile se dostali do problémů.

Dvacet Droidů opravářů, které jsme katapultovali hned vzápětí, představovalo třešničku na dortu celého výsadku. Tím byly naše zásoby alespoň trochu bojově použitelných robotů vyčerpány. Nebudeme tam přece posílat křehké Navigátory, neobrněné Správce nebo dočista bezbranné Dělníky.

Celou následující půlhodinu vedli světloušů zoufalý boj s bitevní rotou, která si stihla vyhloubit regulérní zákopy. Droidi neměli kam ustoupit, a tak bránili své pozice zuby nehty, asi jako příslušníci domobraný špitál, který nestihli evakuovat.

Vypadalo to, že nám tahle plazmová kanonáda bude schopna zajistit trochu delší pauzu na oddych. Ale bohužel – od určité chvíle začala palba slábnout, až se nakonec všichni droidi svorně zvedli a vrhli se do svého posledního pěstního souboje. V tu chvíli jich už ani moc nezbývalo... Každopádně s municí byli na nule.

Nakonec však ještě stihli překvapit. Vklínili se do nepřátelských řad, načež přetížili své reaktory a postupně zmizeli v oslepujících sebedestrukčních explozích.

Labutí píseň ocelových válečníků měla úspěch. Ohromení nepřátelé, nehledě na konečné zničení svého zákeřného hi-tech protivníka, ustoupili do základního tábora. Potřebovali čas na vyhrabání desítek tisíc hrobů, vzkříšení bojovníků, kteří přišli o nemálo expů, opravu rozbité výbavy